

Libuše Čermáková: Internet a já

Hodně dlouho jsem žila v přesvědčení, že počítač je zbytečnost, dobrá na to, aby děti otravovaly rodiče, protože tu věc chtějí. V oněch dřevních časech se podklady k výplatám vozily do Nymburka na počátku, která zabírala celou jednu budovu. Proto jsem nechápala, jak se taková obrovská věc může vejít do jedné bedny. A trvalo mi dost dlouho, než jsem pochopila, že to nikdy nepochopím, protože to bude něco jako u malých děcek, které si myslí, že v rádiu je spousta malinkých lidiček, kteří tam dělají program.

Po letech soukromého bádání vím, že v počítači je spousta maličkých tentononc, které mě spojí se světem v případě, že funguje internet. Před tímto fenoménem býval problém, spojit se s někým, kdo pomůže člověku v nesnázích.

V každodenním životě si připomínáme, že pohybový deficit zužuje svět. Dřív téměř neexistovala jiná volba než zůstat stranou. Kdo byl nějak znevýhodněný a nestačil obvyklému tempu, mohl hlavně jedno: dívat se z okna. Pozorovat, jak se na chodníku pohybují lidé – a čekat na zázrak, nebo na návštěvu.

Svět snadno zapomíná. Jakmile se vzdálenosti stávají obtížně překonatelnými, jakmile člověku nezbyde, než počítat každý krok a uvažuje, jestli dojde – nebo ne... Přátelé nepřicházejí tak často, jak by měli, a nakonec přestanou chodit vůbec. Odvolávají se na nedostatek času, kterým lze omluvit úplně všechno. Pozvolna nastupuje samota – je to věrná, ale nevíтанá společnost. Pokud má člověk přístup na internet, může se spojit s kým potřebuje. Nemusí absolvovat některé pochůzky, což je mnohdy zatěžující záležitost. Je rozdíl, potýkat se s holí nebo berlemi, hlídat obrubníky chodníků a zdolávat schodiště – nebo se spolehnout na pokrok. Navíc je na internetu možné objevit společenství lidí, kteří nám mají co povědět, a kteří nám mnohdy mohou být oporou, aniž by to oni sami tušili - a to je věc nenahraditelná.

Procházela jsem blogy, protože jsem hledala vzorečky na háčkování. Dostala jsem se na blog jedné holandské dámy, dostala jsem se i na blog až do Alabamy. Ty ženy, které mi předvedly svou ruční práci, jako kdyby vstoupily do pokoje a povídaly mi o sobě, co dělají, jak se mají. S tou Holanďankou to bylo trochu náročnější, ale díky fotografiím jsem se o jejím životě taky něco dozvěděla.

Háčkování jsem ten večer nechala být. Říkala jsem si, že možná někde na druhém konci světa si někdo prohlíží můj blog, možná se baví, možná ani neví, kde leží ta zemička uprostřed Evropy. A taky je možné, že se dívá na můj blog a cítí, že není sám.